

EDINOST

Glasilov slovenskega političnega društva za Primorsko.

»V edinosti je moč«.

»EDINOST« izhaja 2 krat na teden vsako sredo in saboto o poludne. Cena za vse leto je 6 gid., za polu leta 3 gid., za četrt leta 1 gid. 50 kr. — Posamezne številke se dobivajo pri opravištvu in v trafikah v Trstu po 5 kr., v Gorici in v Ajdovščini po 6 kr. — Naročnine, reklamacije in inserate prejema Opravištvo »via Zonta 5«.

Vsi dopisi se pošiljajo Uredništvu »via S. Lazzaro« Tip. Huala; vsak mora biti frankiran. Rokopisi brez posebne vrednosti se ne vračajo. — Inserati (razne vrste naznani in poslanice) se zaračunajo po pogodbi — prav cenó; pri kratkih oglasih z drobnimi črkami se plačuje za vsako besedo 2 kr.

Česa je treba tržaškimi Slovincem?

Trsta položaj smo načrtali v mnogih člankih, kateri so našli odmev tudi v dunajskih listih, tako sicer, da je »Tribüna« vladni naravnost priporočala naše nasvete gledé zboljšanja tukajšnjih političnih odnošajev, češ, da smo mi položaj tako narisali, kakoršen je v istini. — Z veseljem konstatiramo to; vendar pa smo prepričani, da to še ni zadosti, temu da je treba baš zdaj kovati železo, da je treba giniti se, ker vlada sama ob sebi ne stori ničesa, ako bi imela tudi dobro voljo, ako se narod sam ne poganja za svoje pravice. — Društvo »Edinost« je uže poslalo ministerstvu in državnemu zboru dve obširni spomenici, v katerih so naglašane vse pravice in potrebe Slovanov v Primorju, ta spomenica pride skoro gotovo še to jesen v razpravo v državnem zboru, za to bi saj imeli *skrbeti slovenski državni poslanci*.

Toda tudi to še ni zadosti. Mi moramo temveč precej začeti direktno terjati, da se uvede v Trstu tako pri mestnem uradu, kakor tudi v vseh drugih uradih in pri vseh sodnijah slovenski jezik kot uradni jezik, saj je po postavi slovenski tudi deželni jezik. Mi smemo terjati, da *vse oblastnije v Trstu* naš jezik rabijo v občenju s slovenskimi strankami, prav tako, kakor naj rabijo italijanskega z italijanskimi. — Protestovati pa moramo proti temu, da vse oblastnije rabijo laščino v poslovanju s Slovinci. — Mi moramo torej vložiti prošnjo pri mestnem zboru, da magistrat občeje z okolico le v slovenskem jeziku, v katerem naj daje tudi vse razglase, zadevajoče okolico; drugo prošnjo, podpisano po Slovincih v mestu in okolici, na ministerstvo prava, naj ukaže sodnijam v Trstu, da sprejemajo slovenske vloge in jih tudi rešujejo v tem jeziku, in tretjo enako prošnjo na ministerstvo notranjih zadev, da ukaže političnim oblastnijam, naj poslujejo na enak način.

Najvažnejša prošnja pa bi bila na mestno starešinstvo zaradi enega ali dveh otročjih vrtov za slovenske otroke in ene ali dveh ljudskih šol s slovenskim učnim jezikom v mestu. V tej prošnji bo treba tudi terjati, da se italijansko popolnoma odpravi iz ljudskih šol slovenske okolice, ker ljudske šole niso za učenje tujih jezikov, in sistema, katero so uvedli mestni očetje v okoliških šolah, bije v očeh vsem pedagogičnim načelom, kakor so jih postavili prvi nemški in tudi italijanski šolniki. — Kar je torej dobro za Italijane, more biti tudi za Slovence dobro, ne pa narobe.

Podlistek.

Trst in okolica.

(Zgodovinske črtice, spisuje M. Skalovič.)

(Dalje.)

Tako so Tržačani 10 letni (1369—1379) beneški jarem srečno stresli. Mestno zastavo potem izročé ključarju oglejskega patrijarha, ter se hočejo popolnem njemu udati in letni davek plačevati, a predno pride patrijarh Markvard, uže pošljejo Benedke vojsko pod poveljništvom Filipa Barbariga, ki obkoli mesto, razdene predmestja, in užuga Trst, da se mu mora podati. Za malo časa traje to podložništvo, kajti Genoveži, ki so isto tako kot Benečani hoteli gospodovati na morju, pošljejo brodoge proti Benedkam. Nemudoma pozovejo Benečani svoje moči na dom, da se bolj branijo proti Genovežem, a tačas prijadra brodoge genoveško pod poveljstvom Gašparjem Spinola v Trst. Porabivši ugodno priliko planejo Tržačani na malo beneško posadko, ter jo z podestá—županom Donatom Fron prepodé in trdnjave beneške razrušijo (1381). V spomin te dogodbe se obhaja še dan danes v 27. dan junija: prikaz sv. Justa.

Genoveži, ki so, po sporočilu nekkih pisateljev, po mestu strašno rogovillili, ter kot Atilovi divjaki razsajali, popolnem prepodé Benečane ter izročé na polu razorjeni Trst patrijarhu Markvardu, kateremu Tržačani zagotové dati vsako leto 100 čebrov vina in 100 mark srebra. Proti Genovežem pa pošljejo Benedke močno brodoge 50 vojnih ladij pod poveljništvom Vettor Pisanije, ki po istrskih mestih Pulju, Piranu, Koprno si zagotovi zopet zvestobo Benečanom, ter je, sprejemši sporočilo, da Geno-

Da nam mestno starešinstvo vse to odbije, to je gotovo; a pritožimo se naprej, in če par sto slovenskih roditeljev zahteva v prošnji slovensko šolo, mora vlada uže po šolske postavi to preskrbeti, to je, mestni zastop primorati, da Slovincem postane pravičen v tej zadevi.

V Brnu, glavnem mestu Moravske, se je godilo prav tako; Čehom mestni zastop ni hotel dovoliti čeških šol, a ministerstvo ga je k temu primoralo postavno. — Menimo, da tudi nam vlada tega ne odreče.

Ker ima vlada tukaj uže nemško šolo, naj bi ona ukazala, da se tudi v tej vladnej šoli ne uči samo slovensčina postransko, ampak naj postane slovensčina zraven nemščine tudi učni jezik, kakor je to na vadnici v Gorici, kder so paralelke, kajti boljše je, da se naši otroci nauče kaj nemščine, katera je saj osrednji vladni jezik in torej v Avstriji bolj potreben, nego pa talijansko, ki se rabi samo tukaj v Trstu in nekaterih drugih primorskih mestih. Talijansko, kolikor jo je treba za promet, nauči se Slovinci igrajoč, ni treba torej v šoli delati propagande za laščino. — Naj bi društvo »Edinost« prej ko mogoče priredilo vse te prošnje in naj se stvar zaporedoma razvije dalje. — Ne velja zdaj molčati, videti in vedeti moramo, ali je vlada res za to, da se tukaj ohrani slovenski element, ali pa nas hoče še pustiti v rokah magistrata, katerega namere so pollaševalne. — Kdor pa sam ne išče pravice, ta jo gotovo ne dobi, in prav zato se mora sam narod ozbljivo brigati za svoje narodne svetlinje. — S podpisani dobro podprte prošnje morajo enkrat dovesti nas do kacega cilja.

Zatorej pa le urno na noge: prosimo, terjajmo to, kar nam gre po božjem in državnem zakonu.

Izvrsten odgovor nemško-nacijonalnim ščovalcem mej kmeti.

Nek nemški kmet je v »Aussiger Landbote« poslal pismo, v katerem prav dobro biča nemško-narodne ščovalce mej kmeti. To jako zanimljivo pismo se glasi tako-le: »Vi kričate, pokažite, s čim ste nezamanzani! O »nemštvu« ne govorimo nič, to je nam, v resnici »Nemcem«, dognana in rešena stvar. Pokažite nam vendar enkrat drug svoj program! Kaj pa hočete? Dozdaj ste v politiki vedno konja za rep vprezali in si lepo svoje žepe polnili, za nas kmete pa niste nič storiili. — Mi prašamo vas, vi blebetači: Kde je naša volilna pravica?»

Nasproti mestom in trgovskim zbornicam je

veži so tam pri otoku Rabu z brodogem, opustil nakano, Trst užugati in odjadral proti Dalmaciji. V onem strahu, da jih Benečani utegnejo zopet napasti, prosili in dobivali so Tržačani pomoč od patrijarhovih pokrajin Frijulskih, posebno iz Vidma. Takrat so bili v zvezi patrijarh oglejski z Genoveži, z ogrskim kraljem in padovanskimi gospodi proti Benedkam. Uže l. 1379 je zahteval ogerski kralj Trst zase, in zaradi tega zahtevanja niso mogli poslanci omenjenih vlad se poravnati in pomiriti, dasi prav so si bili dvakrat sešli k posvetovanju v Cittadelli. Naposled se stvar predložil razsodbi grofa Amedeja Savojskega, ki zbere poslance v Torinu, kder se v 3. dan avgusta 1381 mirovne pogodbe podpisšejo. Benedke se odpovedó Trstu in okolici tržaškeje, vsakeje vrhovnej nadvladi, samo letno staro spoznanje v vinu in olju si še izgovoré. Določí se, da ima trgovstvo tudi Tržačanom biti prosto, in da se ponové predpravice tržaških trgovcev v Benedkah, in vsa posestva se Tržačanom vrnejo z gradovi Moko in Mokolán vred. Zdaj so Tržačani dosegli, po dolgih strahovitih bojih s kraljico jadransko, Benedkami, kar so davno želeli: zlato svobodo. Beneški lev je bil ukroten za malo časa, a popolnem potrni ni bil še, in Trst sam sebi prepuščen nikakor ne bi se bil mogel vzdržati, zatorej se ozira na desno in na levo, kde bi mogočnega zaveznika dobil, komu se v posebno varstvo izročil. Da bi kdo rekel: Benedkam, bili bi ga kamenali; patrijarhom oglejskim, katerih svetovna moč je propadala, tudi ne, ogrskemu kralju še manj, ker ni imel nikder tu posestva, torej sklenejo previdni in modri Tržačani, udati se uže takrat slovečim in mogočnim, bogatim vojvodom avstrijskim.

nam volilna pravica strašno prikrajšana. Zakaj molčíte o tej volilnej pravici? Dokler ste bili vi sami na krmilu, ni vam na um prišlo, da bi na nas bili mislili, zdaj, ko so vam veslo iz rok izvili, zdaj naj bi vam pomagali mi do vladarstva! Mi kmetje prav dobro vemo, da vi nimate nobenega programa. Vse vaš program je tak-le: »Mi moramo zopet sami v Avstriji vladati! Resnično, tega ne morete tako brez ovinkov reči; zato pa neprestano kričíte: Nemštvo je v nevarnosti! Nemštvo se zatira! O ne, ljubi jezični doktorji in grúnderji! Nemštvo prav nič ni v nevarnosti, le vaši žepi so v nevarnosti. Tako je to. — Mi kmetje prav dobro vemo, kde vas čevelj žuli. Kder nas čevelj žuli, za to se vi ne brigate. Mi kmetje radi verujemo, kako vas boli, da drug družemu ne morete več kričev na frak pripanjati, da mastnih služeb ne morete več mej saboj deliti. V to usodo se morate uže udati. Za nemštvo vam ni treba skrbti imeti. Naši predniki so nemštvo neoslabiljeno ohranili i nam zapustili; mi tudi tako storimo in upamo, da to tudi zadenemo. Čehov, s katerimi nas vedno strašite, nič se ne bojimo. In zakaj bi se ball? Ali morda mi Nemci še le 10 let živimo na Češkem? Mi živimo tukaj uže 1000 let, in Čehi niso pojéli, in tako, ako Bog hoče, tudi še dalje ostane. Da mi Nemci na Češkem ne moremo sami vladati, to prav dobro vemo. Dve petini prebivalcev ne morete ukazovati trem petinam, to je še kmetu kakor solnce jasno. Ali skupaj z njimi vladati, posvetovati se in z njimi delati, kakor je nam pristojno, tega nam na Češkem noben človek ne bo mogel braniti. Taka razdelitev pa vam ni po volji, ker vi ste liberalni; ali vaša liberalnost ne sega za ped od vašega nosa. Resnično liberalni možje (dr. Kronawetter, Steudel, Heinrich, Walterskirchen i dr.) so vam trn v peti; ti oznanujejo enako pravico vsem, a to ni za vas. Vi hočete veliko pravice le za se; drugi pa dobivajo le toliko pravice, kolikor je vam ljubo. Taka razdelitev vam ugaja. Zdaj pa vam še nekaj povem. Ker s »zatiranim nemštvom« neče prav iti, ker ima ta nesramna laž uže zelo malo vernih duš, zato se sklicujete na dobrega cesarja Jožefa. Gotovo, cesar Jožef je bil prav nemški vladar; taki Nemci, kakor ste vi, slabo bi pri njem bili opravili. Cesar Jožef je bil, kakor znano, tudi zelo oster vladar. Ako bi ta vladar zdaj iz kapucinske rakve na Dunaji vstal in videl, kako se zlorabi njegova osoba zoper lastno njegovo obitelj in zoper njegovo državo, zlo bi se godilo vam kričačem. Menite li, da bi on mirno gledal? Nikakor ne! Takrat je spadala Avstrija k Nemčiji, zato se je tako vladalo, kakor je bilo potrebno na Nemškem; zdaj je Avstrija oprta sama na-se, Avstrija je zdaj Avstrija, zato vidi vsak otrok, da se zdaj ne more več vladati tako, kakor za cesarja Jo-

III.

Od izročnja Avstriji (1382) do razglašnja proste luke.

V vsej zgodovini tržaškega mesta ni važnejšega dogodka, nego je izročnja Trsta in okolice Avstriji, s katero je sedaj uže 500 let združen. Le vsled tega pred jako previdnega in modrega dejanja Tržačanov se je kakor iz male klice mesto povzdignolo do sedanje veličine. Da ni Trst prišel pod Avstrijo, še zdaj bi po besedah Tržačana dr. Rossetti-ja »čumel v morskej bari, in vsa obrtniža in bogatstvo njegovo bi bili skromni vinograd in nekaj morske soli, da se z njih ubogimi pridelki preživi štiri do pet tisoč prebivalcev«. (Meditazioni p. 208.) Preudarimo malo ta važni prehod in preobrat silno vplivajoč na daljni razvoj mesta in njegovega trgovstva.

Tržačani pošljejo svoje upravnike in pooblaščenca, katerih imena se (saj dveh) slovensko glase: *Adelm Petáč **, (de Petaz), *Anton Dominikor* (de Dominico) in *Nikolaj Pika* (de Picha), v Gradec na Štajersko k vojvodu avstrijskemu *Leopoldu III.*, da mu za stalno v nepreklicljivo vlast izročé Trst in okolico z vsemi pravicami. V 30. dan septembra 1382 se v Gradcu priredi in podpiše spomenica,**) v kateri so navedeni razlogi, zakaj se mesto podá, na to pravice in dolžnosti novega gospodarja in

*) Da je Petáč (ital. Petaz, Petazzi, de Petachys) gotovo izvorno slovensko, dokaz je grb pozneje grofovske rodbine Petáčev: velika péta, kajti ni pet denarjev, od kodar navadno izvajajo to ime (toraj Petáč) nego v grbu je 7 znamenj žebjev velike péte. Talijani mrzé na to ime.

**) Spomenica izvorno latinska se poda vsa konec knjige.

